

SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA

KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI

GSK-KPA-A-011/14

Priština

08. juli 2015. godine

U postupku:

A.S.

Lekë Dukagjini br. 33
Dardania
Đakovica

Žalilac (Tužena strana u prvostepenom postupku)
Zastupnik: Avdi Rizvanolli, advokat iz Đakovice

protiv

M.S.

Ratina 387
Kraljevo
Srbija

Tuženik (podnosilac zahteva u prvostepenom postupku)

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova u sastavu Sylejman Nuredini, predsedavajući sudija, Rolandus Bruin i Willem Brouwer, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/203/2013 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA14815) (u daljem tekstu: odluka KIZK), od dana 11. juna 2013. godine, nakon zasedanja održanog dana 08. jula 2015. godine, donosi sledeće

Presuda

1. **Prihvata se kao osnovana žalba A.S. na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/203/2013, od dana 11. juna 2013. godine.**
2. **Poništava se odluka KIZK pod brojem KPCC/D/A/203/2013, od dana 11. juna 2013. godine, u delu koji se odnosi na spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA14815.**
3. **Odbija se kao neosnovan imovinski zahtev KPA14815 M.S.**

Proceduralni i činjenični sažetak:

1. Dana 04. decembra 2006. godine, M.S., u svojstvu podnosioca zahteva (u daljem tekstu: tuženik), podneo je imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI), kojim je potraživao potvrđivanje prava korišćenja i ponovni posed imovine koja se nalazi u Đakovici, na parceli br. 4387/27, građevinskom zemljištu (komercijalno bez zgrada; III klase), u površini od 00.04.17 ha (u daljem tekstu: parcela u zahtevu). On je objasnio da je dana 13. juna 1999. godine izgubio parcelu kao rezultat okolnosti koje su se dogodile na Kosovu u 1998/1999. godini.
2. Kako bi podržao svoj imovinski zahtev, podnosilac zahteva je dostavio KAI sledeća dokumenat:
 - Odluka br. 19.464-550 izdata od strane Opštine Đakovica (Odeljenje za opštu upravu, imovinu, imovinska i dioničarska pitanja) od dana 03. decembra 1997. godine (u daljem tekstu: odluka o dodeli); na osnovu ove odluke Tuženiku je dato, nakon direktnog sporazuma, pravo na urbanističko zemljište za razvoj koje je bilo u državnoj svojini i upisano kao katastarska parcela br. 4378/27 u površini od 0.04.17 ha u Đakovici-Katastarska opština Van Varoš, u skladu sa detaljnim urbanističkim planom urbanističkog kompleksa Carec Potok.
 - Uplatnica br. 48800 od dana 11. decembra 1997. godine, na ime Tuženika, koja pokazuje da je isti uplatio Opštini Đakovica iznos od 625.50 Din za porez prenosa svojine.
 - Odluka br. 952-O1-415/97 C izdata od strane Republičkog zavoda za geodeziju, katastar i nepokretnu imovinu Đakovice, od dana 06. januara 1998. godine (u daljem tekstu: Katastarska odluka); ovom odlukom je prihvaćen upis prava korišćenja na osnovu Odluke o dodeli te je imovina upisana kao katastarska par 4387/27, klasifikovana kao obradivo zemljište III klase, u površini od

0.04.17 ha, iz posedovnog lista br. 856 u Đakovici, Katastarska opština Van Varoš, listirana kao državna imovina Republike Srbije na ime Skupštine Opštine Đakovica

- Uplatnica od dana 05. februara 1998. godine, na ime podnosioca zahteva koja pokazuje da je isti uplatio iznos od 55.000 DIN Odeljenju za katastar Opštine Đakovica
 - Račun br. 509 izdato od strane "ElektroKosmet" dana 13. marta 1998. godine i uplatnica od dana 16. marta 1998. godine, na ime podnosioca zahteva kojom je pomirio dug u iznosu od 22.50 DIN za korišćenje usluga "ElektroKosmeta"
 - Urbanistička dozvola 05 br. 351-68 izdata od strane Odeljenja za urbanizam, komunalije i stambena pitanja, izgradnju i zaštitu sredine od Opštine Đakovica za tuženika od dana 19. marta 1998. godine, povodom izgradnje odvojene stambene zgrade.
 - Urbanistička dozvola br. 05-351-105 izdata od strane Odeljenja za urbanizam, komunalije i stambena pitanja Opštine Đakovica od dana 13. aprila 1998. godine, koja potvrđuje da su sastavljeni tehnički dokumenti u smislu sa urbanističkom dozvolom.
 - Odluka o dozvoli za izgradnju 05 br. 351-108 izdata od strane Skupštine opštine Đakovica, Odeljenja za urbanizam, komunalije i stambene usluge i zaštite sredine, od dana 13. aprila 1998. godine, kojom je dozvoljeno tuženiku da izgradi zgradu na parceli u zahtevu.
 - Uplatnica od dana 15. aprila 1998. godine na ime tuženika koja pokazuje da je isti uplatio iznos od 1.650.000 DIN Preduzeću za izgradnju projekata "Arkos".
3. KAI nije verifikovala dostavljena dokumenta jer je ista našla da je to nepotrebno, te je dana 05. marta 2007. godine, ex officio dodala spisu predmeta Posedovni list br. 2281, od dana 02. marta 2007. godine; na osnovu ovog posedovnog lista, tuženik je privatni nosilac parcele br. 4387/27 u katastarskoj zoni Đakovica –I.Grada, u površini od 4.17 ari na mestu zvanom Carev potok (III klase) i ovaj posedovni list je ažuriran 2/1998 (str. 098 KAI spisa predmeta).
 4. U maju mesecu 2011. godine, KAI je obavestila potencijalne zainteresovane strane povodom postojanja imovinskog zahteva. Na spornoj parceli je nađena komercijalna zgrada koju je zauzeo A.S..
 5. A.S. u svojstvu Tužene strane (u daljem tekstu: Tuženik) je poslao KAI obaveštenje o učešću i izjavio da tvrdi zakonsko pravo nad parcelom u zahtevu. U daljem postupku, naime u njegovim odgovorima od dana 25. avgusta 2008. i 19. i 20 jula 2011. godine, on je izjavio da je njemu dodeljena parcela br 4387/2 u površini od 00.07.78 od strane Društvenog preduzeća -PIK "Ereniku" (u daljem tekstu: DP-PIK "Ereniku") i ta je ušao u posed iste u 1990. godini. Žalilac je izjavio da parcela br. 4387/27, koju potražuje tuženik, proizlazi iz osnovne parcele br. 4387/2 i ne zna kako se podelila parcela 4387/2 i kako je nastala parcela br. 4387/27. Na osnovu žalioca, tuženik ne može steći parcelu br. 4387/27 jer nikada nije bio radnik DP KIP "Ereniku" i žalilac ne razume kako je mogla da se upiše u katastru parcela na ime tuženika.

6. U prilogu odgovoru žalilac je dostavio KAI sledeće:
- Odluka br. 271/91 izdata od strane PIK -“Ereniku” od dana 28. novembra 1989. godine; na osnovu ove odluke DP PIK “Ereniku” je dodelilo parcelu br. 4387/2 u ukupnoj površini od 00.07.78 ha Žaliocu (str. 044 KAI spisa).
 - Zapisnik u ulazu u posed nepokretnog zemljišta, od dana 14. februara 1990. godine; na osnovu ovog zapisnika Žaliocu je uručena parcela br. 4387/2 dana 14. februara 1990. godine (str. 045 KAI spisa).
 - Pozivnica Opštine Đakovica od dana 12. decembra 2001. godine, za Skupštinu opštinu za dan 19. decembar 2001. godine (str. 094 KAI spisa predmeta).
 - Odluka 01 br. 45-2001 izdata od strane Opštine Đakovica dana 19. decembra 2001. godine; na osnovu ove odluke prethodna odluka br. 19.Nr.465-28, od dana 28. oktobra 1993. godine koju je administrirala ‘Srpske okupaciona vlada’, o prometu zemljišta u svojini DP PIK “Ereniku” proglašena nezakonita i ne postojeća (str. 095 KAI spisa predmeta).
- KAI je smatrala da je verifikacija ovih dokumenata nepotrebna.
7. Dana 29. jula 2011. godine, tuženik je odgovorio na odgovor žalioca. On je u odgovoru izjavio da je stekao pravo korišćenja parcele u zahtevu. On je izjavio da je on jedini vlasnik na osnovu sporazuma sa Opštinom Đakovica, kao što je navedeno u Odluci o dodeli. On je dalje izjavio da je platio iznos od 20.850 dinara. Podnosilac zahteva takođe navodi da nije bio u stanju da izgradi kuću na imovinu u zahtevu jer je ubrzo nakon što je dobio dozvolu za izgradnju napustio Kosovo usled okolnosti oružanog sukoba.
8. Dana 21. februara 2013. godine, KAI je *ex officio* dodala spisu predmeta Certifikat o pravima nad nepokretnom imovinom br.UL-70705028-02281 izdat dana 21. februara 2013. godine, od strane Kosovske katastarske agencije, Opštinske katastarske kancelarije u Đakovici; isti glasi da je Tuženik vlasnik/posednik nepokretne imovine br. P-70705028-04387-27, u ukupnoj površini od 0417 m² u Katastarskoj zoni Đakovica –J.Qytet/I.Grada.
9. KAI je takođe dodala spisu Certifikat iste katastarske kancelarije, od dana 11. decembra 2012. godine, u kojem je naglašeno da je P.SH.Kuvendi Komunes Gjakova/Đakovica vlasnik-posednik nepokretne imovine P-70705028-4387-2 u površini od 2433 m² u Đakovici – I.Grada.
10. Dana 04. marta 2013. godine, žalilac je potvrdio da je u 2002. godini izgradio svoj objekat na parceli u zahtevu (str. 226 KAI spisa).
11. Dana 04. februara 2013. godine, KAI se suprotstavila Kosovskoj katastarskoj agenciji, gde se odnosila na parcelu u zahtevu i odluci o dodeli, sa činjenicom da se parcela u zahtevu nalazi na granici građevinskog zemljišta, ali da nije navedena u Registru prava nad nepokretnom imovinom i

Posedovnom listu da parcela u zahtevu pripada Korisniku društvene imovine (str. 228 KAI spisa). Kosovska katastarska agencija je dana 24. marta 2013. odgovorila vezano za katastarsku parcelu 4387/27 KZ Đakovica da je Opština Đakovica svojom odlukom 464-550 od dana 03. decembra 1997. godine, dodelila Tuženiku stalno korišćenje nad parcelom 4387/27 u površini od 0.04.17 ha. Katastarska agencija dodaje da je imovina „Građevinsko zemljište). Ovaj elemenat i elemenat da je Skupština opštine dodelila zemljište na korišćenje fizičkom licu, iako je ovo imovina u društvenoj svojini, ne reflektuju u posedovnom listu i Certifikatu, kako izjavljuje Katastarska agencija.

12. Odlukom KIZK (KPCC/D/A/203/2013 od dana 11. juna 2013. godine), KIZK je odlučila da je Tuženik dokazao da ima pravo korišćenja na 1/1 parcele u zahtevu te i da Tuženik ima pravo na posed parcele u zahtevu. KIZK je obrazložila (u paragrafima 18, 28-31 Grupne odluke) da je Žalilac dostavio odluku o dodeli, da je ista verifikovana kao original i da je KAI *ex officio* pribavila Certifikat o pravima nad nepokretnom imovinom, koji takođe indicira da je Tuženik nosilac imovinskog prava. Na osnovu KIZK, Žalilac nije dostavio dokaze kojima bi potkrepeo svoje navode da mu je DP PIK Ereniku dodelio parcelu u zahtevu; dostavljeni dokazi od strane Žalioca se ne odnose na parcelu u zahtevu već na drugu parcelu koja nosi drugačiji broj, 4387/2. KIZK je takođe obrazložila da Žalilac nije dostavio dokaze povodom navoda da je parcela 4387/2 stvorena od parcele u zahtevu.
13. Dana 11. septembra 2013. godine, Žalilac je primio odluku KIZK. Dana 23. septembra 2013. godine odluka KIZK je uručena Tuženiku.
14. Dana 30. septembra 2013. godine, žalilac je uložio žalbu.
15. Dana 27. januara 2014. godine, žalba je uručena Tuženiku. On je odgovorio na žalbu dana 18. februara 2014. godine.
16. Žalilac u žalbi tvrdi da mu je bilo zabranjeno da pregleda spis predmeta i da vidi koje je dokaze dostavio Tuženik. Prema tome zahtevao je da se dozvoli njegovom zastupniku da pregleda spis predmeta i dokaze dostavljene od strane Tuženika.
17. Dana 18. decembra 2014. godine, Vrhovni sud ga je obavestio da KAI uvek šalje kopije svih dostavljenih dokumenata ostalim stranama i da je mogao da zatraži od registrara da vidi spis.

Navodi stranaka:

Žalilac

18. Žalilac je izjavio da je odluka KIZK zasnovana na povredama materijalnog i proceduralnog prava, kao i na pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja. On je početno tražio da se pregleda odluka KIZK/KAI.

19. Na osnovu žalioaca, Izvršni sekretarijat KAI je pozitivno potvrdio dokaze Tuženika bez obzira na to da je isti dokaz neosnovan. Posedovni list iz 1994. godine koji je dostavio Tuženik u ostalim zahteva je previše siptomatičan gde je Tuženik upisan kao vlasnik parcele u zahtevu te je isti posedovni list iznenađujuće pozitivno verifikovan od strane Izvršnog sekretarijata KAI. Prema KIZK imovina je data Tuženiku na osnovu navodnog posrednog sporazume, ali KAI ne utvrđuje osnove i uslove tog sporazuma. Žalilac je naveo nekoliko dokaza koje je Tuženik dostavio, gde je naveo da je po njemu nejasno na kojim dokazima je KAI zasnovala svoju odluku. Žalilac osporava da je parcela u zahtevu ikada bila u vlasništvu države. Žalilac dalje naglašava da Tuženik nije vlasnik parcele u zahtevu. Parcela u zahtevu, kao i ostale okolne parcele, je bile predviđena za radnike DP-PIK "Ereniku" u Đakovici. Žalilaca navodi da ima svojinsko pravo nad parcelom na osnovu radnog odnosa sa DP-PIK "Ereniku" u Đakovici i da je mirno i slobodno koristio istu već nekoliko godina.

Tuženik

20. Tuženik izjavljuje da je žalba neosnovana. Tuženik navodi da je Žalilac bezuspešno pokušava da ospori ovaj imovinski zahtev tokom postupka pred KAI. Žalba se ne sastoji od jednog jedinog validnog argumenta koji bi doveo pod znakom pitanja odluku KIZK. Tuženik daje detaljnu prezentaciju dokumenata koja je predao pred KAI kako bi potvrdio svoje svojinsko pravo.

Pravno obrazloženje:

Prihvatljivost žalbe

21. Žalba je podneta unutar zakonskog roka od 30 dana predviđenog članom 12.1 UNMIK Uredbe 2006/50 o Rešavanju zahteva koji se odnose na privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, zamenjena Zakonom br. 03/L-079 (u dalje tekstu: zakon UNMIK 2006/50), te je ista prihvatljiva.
22. Vrhovni sud ostavlja po strani zahtev žalioaca da se pregleda odluka KIZK/KAI, jer taj zahtev nije upućen Vrhovnom sudu te se isti ne sastoji se od žalbe na ožalbenu odluku KIZK.

Nadležnost

23. Žalilac je zasnovao svoj zahtev na stalno pravo korišćenja urbanističkog građevinskog zemljišta.
24. Na osnovu Zakona građevinsko zemljištu (Službeni glasnik SAPK br. 14/80 i 42/86, u daljem tekstu: ZGZ), a posebno članova 2, 3, 5, 8 i 24, Vrhovni sud je došao do sledećeg opisa esence građevinskog

zemljišta: Građevinsko zemljište, kao dobrobit od opšteg interesa, služi potrebama društvene zajednice i koristi se prema njegovoj nameni. Opština obezbeđuje racionalno korišćenje građevinskog zemljišta u društvenoj svojini. Danom stupanja na snagu odluke o određivanju granice građevinskog zemljišta, to zemljište postaje društvena svojina. Sopstvenik zgrade na gradskom građevinskom zemljištu, ima pravo da koristi zemljište pod zgradom u granicama određene građevinske parcele. Opština određuje gradsko građevinsko zemljište. Opština dodeljuje građevinske parcele.

25. Na osnovu ovog opisa (gradskog) građevinskog zemljište iz ZGZ proizlazi da je na osnovu Zakona, koji datira iz vremena Jugoslavija i koji je još uvek u primeni, građevinsko zemljište klasifikovano kao zemljište u društvenoj svojini.
26. U smislu člana 3.1 Zakona UNMIK 2006/50, koji je ovde relevantan, KIZK je nadležna da reši imovinske zahtev koji su povezani sa oružanim sukobom kao i zahteve koji uključuju pravo korišćenja privatne nepokretne imovine.
27. Ove odredbe ZGZ kao i Zakona UNMIK 2006/50 postavljaju pod znakom pitanja nadležnost KIZK da odluči u zahtevima o imovinskim pravima nad građevinskim zemljištem i pravom korišćenja građevinskog zemljišta: ako status zemljišta u društvenoj svojini za građevinsko zemljište znači pravo korišćenja nad podignutom zgradom na ovoj vrsti zemljišta nije povezano sa privatnom nepokretnom imovinom, KIZK ne bi bila nadležna da odluči u ovom imovinskom zahtevu u vezi građevinskog zemljišta.
28. KAI je pravnim memorandumom iz decembra 2012. godine predložila KIZK da prihvati prava korišćenja nad gradskim građevinskim zemljištem u (uspešnim) imovinskim zahtevima ove vrste bez obzira na to na koji način je upisano isto u katastarskim knjigama ili od strane sudova. KIZK je pratila ovaj predlog i u ovom predmetu takođe. Predlog je zasnovan na ovo: U smislu člana 8 ZGZ svo zemljište za koje opštine smatraju da je građevinsko zemljište klasifikovaće se kao društvena svojina. Kao posledica toga, bilo koje građevinsko zemljište – bez obzira na to da li je prethodno bilo u vlasništvu fizičkog lica i preduzeća kao i opštinsko javno zemljište – upisano je skraćenicom P.SH.SH (korisnik društvene imovine) kao bi se pokazala klasifikacija istog kao zemljište u društvenoj svojini.

U smislu članova 4, 11 i 24 ZGZ prava na građevinsko zemljište se ne razlikuju od ostalih stvarnih prava u odnosu na promet nekretnina. Nosilac imovinskog prava zgrade sve dok ne zahteva promenu stanja korišćenja zemljišta. I pravo nad zgradom automatski uključuje pravo korišćenja zemljišta nad istom.

kao negativno pravo, KAI primećuje da na osnovu člana 20. Zakona o prometu nekretnina (SAPK 45/81 i 29/86) nosilac imovinskog prava prilikom prodaje izgradnje treba dati prednost opštini pre prihvatanja ponude od strane fizičkog lica. Nosilac imovinskog prava nad zgradom na građevinskom zemljištu ima pravo da koristi zemljište, ali se pravo nad zemljištem ne može preneti. Zabrane

prenosa imovine ide dalje od uobičajenog kada se uživa privatno svojinsko pravo, ali praksa pokazuje da ove zabrane nisu striktno sprovedene.

KAP takođe primećuje da je imovina u društvenoj svojini kojom su upravljala društvena preduzeća drugačije tretirana od građevinskog zemljišta u društvenoj svojini. KAI takođe primećuje da član 8 ZGZ definiše građevinsko zemljište kao zemljište u društvenoj svojini, ali specifično ne spominje status zgrade na tom zemljištu. KAI dalje primećuje da nosilac imovinskog prava ima svojinsko pravo nad zgradom i jedino pravo korišćenja nad zemljištem.

29. U ovom predmetu KAI se u svom savetu za KIZK odnosila na član 11 ZGZ, koji glasi da nosioci dozvole prava korišćenja gradskog građevinskog zemljišta, mogu prodati, dati u zakup ili na drugi način raspolagati imovinom te se u prenosima nepokretne imovine manje više smatraju kao privatni vlasnici. Treći stav ovog člana glasi: *Nosioci prava korišćenja na izgrađenom gradskom građevinskom zemljištu mogu to pravo preneti unutar granica građevinske parcele samo zajedno sa prenosom prava korišćenja, odnosno pravo svojine na zgradu koja može biti u prometu, pod namenjenim uslovima korišćenja tog zemljišta.* Dakle, KAI savetuje KIZK da odluči da imovinski zahtev spada u okviru nadležnosti KIZK.
30. Deo u kome podnosilac zahteva potražuje potvrđivanje i ponovni posed prava korišćenja građevinskog zemljišta spada van okvira nadležnosti KIZK jer se to pravo korišćenja odnosi na nepokretnu imovinu u društvenoj svojini a ne na privatnu nepokretnu imovinu. Ovo proizlazi iz Zakona o građevinskom zemljištu, a posebno iz člana 8.3. Sporazumi navedeni od strane KAI kao što je navedeno u memorandumu, gore citirano u paragrafu 28, ne mogu ubediti da je pravo korišćenja povezano sa privatnom nepokretnom imovinom a ne imovinom u društvenoj svojini. KIZK nije nadležna nad ovom vrstom imovinskih zahteva.
31. U delu u kome podnosilac zahteva potražuje potvrđivanje i/ili ponovni posed svog svojinskog prava nad zgradom (ili izgradnjom) na građevinskom zemljištu ona/on ne potražuje potvrđivanje ili ponovni posed prava koja se odnose na nepokretnu imovinu u društvenoj svojini, već imovinski zahtev je u vezi svojine nad privatnom nepokretnom imovinom. Ovaj zaključak je zasnovan na sistem Zakona o građevinskom zemljištu preciznije na član 22 ZGZ. U smislu zakona lice može da podigne zgradu na građevinskom zemljištu, ova zgrada će biti njegova privatna zgrada. Ona /on može prodati ovu zgradu drugom fizičkom licu. Kao što u memorandumu KAI savetuje, ne postoje restrikcije na ovu vrstu prodaje ili prometa imovine u vezi zgrade na građevinskom zemljištu. KIZK je nadležna u takvim imovinskim zahtevima.

Na osnovu zasnovanosti

32. Žalba je osnovana.
33. U delu u kome Tuženik potražuje potvrđivanje svog prava korišćenja parcele u zahtevu, KIZK nije nadležna da odluči u imovinskim zahtevima kao što je obrazloženo u paragrafu 31 ove presude.
34. Deo u kome Tuženik traži ponovni posed zgrade na parceli u zahtevu ne može biti osnovan, jer iz činjenice i njegovih navode proizlazi da on nije ostvario zgradu na parceli u zahtevu. Ovo znači da nije stekao (privatno) imovinsko pravo nad tom zgradom. Da je stekao građevinsku dozvolu i da mu je dodeljena parcela, činjenice koje proizlaze iz neoverenih dokumenata kao što je navedeno u paragrafu 2, nije dovoljno da se stekne (privatno) imovinsko pravo nad neizgrađenu zgrade i prema tome nepostojeću zgradu. Privatno imovinsko pravo zgrade na građevinskom zemljištu jasno zavisi od postojanja izgrađene zgrade kao što proizlazi iz člana 24.2 ZGZ.
35. Činjenica da je na osnovu ex officio pribavljenog posedovnog lista, navedenog u paragrafu 3 ove presude, i Certifikata o pravima na nepokretnu imovinu, navedenog u paragrafu 9 ove presude, Tuženik upisan u katastru kao „privatni nosilac imovinskog prava“ parcele u zahtevu ne dovodi do drugog zaključka. Kosovska katastarska agencija je potvrdila da je ovaj upisa zasnovan na odluku o dodeli dozvole za korišćenje ove parcelu građevinskog zemljišta. Dakle, posedovni list i certifikat se jedino odnose na pravo korišćenja imovine u društvenoj svojini. Oni se jedino odnose a ne na bilo koju zgradu na istom. Ovi dokazi takođe ne dokazuju da je Tuženik stekao (privatno) imovinsko pravo nad zgradom na parceli u zahtevu.
36. Ovaj zaključak dovodi do odbijanja imovinskog zahteva. Nakon ovog zaključka, tvrdnje Žalioaca za njegovo pravo nad parcelom u zahtevu se ne mogu i ne moraju diskutovati, jer Žalilac nije uložio zahtev na koji Vrhovni sud može odlučiti.
37. Kao posledica toga, u smislu člana 13.3 (c) Zakona UNMIK 2006/50 žalba se prihvata kao osnovana i odbija se imovinski zahtev kao neosnovan.

Pravni savet:

38. U smislu člana 13.6 Zakona UNMIK 2006/50 ova presuda je pravosnažna i primenljiva te se ne može napasti putem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Sylejman Nuredini, predsedavajući sudija

Rolandus Brouin, EULEX sudija

Willem Brouwer, EULEX sudija

Urs Nufer, EULEX registrar